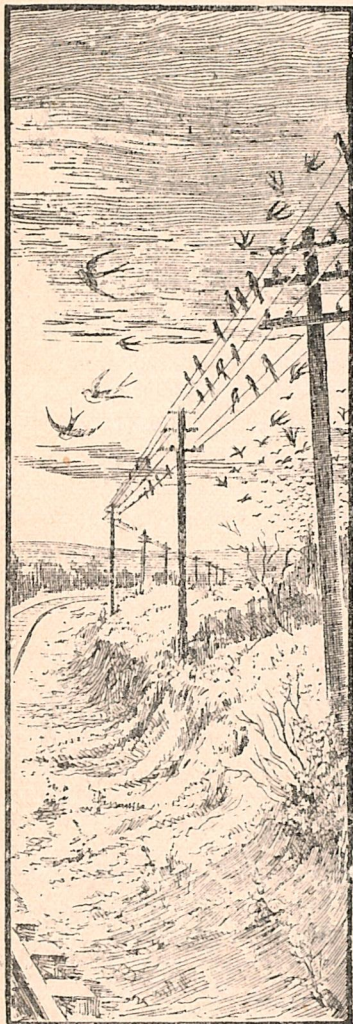

Тъ кацаха по конетъ и воловетъ и ги хапъха. Изъ градината и двора тогава хвъркаха много бѣли и шарени пеперудки. Сега само тукъ-тамъ ще видишъ нѣкоя пеперудка. Дѣ сж отишли другитѣ?

И тѣ, както мухитѣ сж измръли. — Сномнямъ си за лѣтнитѣ вечери. Отворишъ прозорцитѣ, и тозъ часъ въ стаята нахлуе цѣлъ роякъ комари. Цѣла ношъ бръмчатъ и ханятъ. — Сега нѣма вече и комари. Лѣтосъ, когато слънцето захождаше, въввъ въздуха се вияха цѣли рояци дребнички мушици като комари. Замахнешъ съ ржка и шепата ти се напълни съ тѣхъ.

— И азъ съмъ виждалъ, г-нъ учителю, такива мушици. Край рѣката много-много имаше. Ние ги гонѣхме съ шапкитѣ си. Тѣ сж дребнички като просени зрънца.

— И азъ съмъ виждалъ. Вечеръ тѣ играятъ въввъ въздуха като малко облаче. Ту се вдигатъ нагоръ, ту се спущатъ надолу.

— Да, сега вече тѣ не се виждатъ. Дѣ ли сж отишли?

— Умръли сж като комаритѣ, мухитѣ и пеперудитѣ.

— Започнахме да говоримъ за мухитѣ, а азъ забравихъ да ви кажа, какво видѣхъ още тая сутринъ. Излѣзохъ отъ къщи и чухъ силно чуруликане. Погледнахъ насрѣща: черковната камбанария и близката телеграфна жица бѣха почернѣли отъ ластовички —

Едни кацаха, други хвъркаха и пакъ се връщаха. Всички чуруликаха. Започнаха да идатъ и други, и други . . .